

ČASOPIS PRE CELÚ RODINU

mamma

Marec 2022 | Číslo 48

Náboženstvo podľa Boha

*Šesť modlitieb, ktoré
Boh vždy vypočuje*

S prichádzajúcim nebezpečenstvom sa menia priority

PREBUĎ SA

V údolí temnom a v tmavej noci videl ťa Ježiš z trónu svojej moci a vystrel svoju ruku ku pomoci.

Svojím svetlom zasvietil a na hrud' svoju ťa privinul, zrazu sa viera zrodila a všetok strach pomínul.

Život s Ním začal, rúcho biele si dostal, hlad po svete a zlých veciach prestal, len preto, že Ježiš vo vôli Otcovej zostal a dielo spásy dokonal.

Pravda, cesta za Pánom je trnistá, ani jedna vec, cit a túžba nie je istá, ale odmenu pre nás Ježiš chystá.

Preto postoj bratu, sestra, nedaj sa znechutiť,

aby sa tvoja noha nepošmykla, dokáž sa Jeho ruky chytiť.

Ešte trošku vydrž, posilni sa vo svojom Bohu, aj keď zranenia znesieš a urážku mnohú, nezabudni, že Ježiš trpel viac od teba, a preto nemysli len na seba.

Naostri svoj meč, tvoj boj nie je proti iným, ale proti kniežatstvám a duchom zlým.

Otázka znie, či niečo zmeníš, či mnohé srdcia zranené práve ty potešíš, či zomdlené nohy vystrieš a dráhu s nimi prebežíš, či ustatú dušu mnohú svojím dielom osviežiš?

Duše stratené hľadajú pravdu, kým ty v pokoji ležiš... Prebuď sa Cirkve, a zasvieti ti Kristus Ježiš!

Želislava Širková

editoriál

Vážení čitatelia, chcem Vás na úvod pozdraviť so slovami, ktoré sú zapísané v Žalme 136:1, „*Ďakujte Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo Jeho milosť trvá naveky!*“

Verím, že každý, kto vstúpi do seba, môže tieto ďakovné slová vypovedať spolu so žalmistom, lebo sme opravdu svedkovia toho, že Božia milosť je nad nami, a Jeho dobrotou sme obsypaní každý deň.

Nezabúdajme si vážiť každý dobrý dar, ktorý prijímame z Božej ruky, akokoľvek všedný sa nám zdá byť. Časy, v ktorých žijeme nemožno ocharakterizovať ináč než zlé. Preto, ak zažíváš niečo dobré, si požehnaný a si požehnaná. A o to viac vykupujme čas, ktorý nám je daný i v podobe dnešného dňa. Dajme sa povzbudiť slovami Písma, ktoré nám náš nebeský Otec zanechal, dovoľme, aby nám ono hovorilo do srdca. A mojou túžbou je, aby aj články, ktoré nasledujú na stranách nášho časopisu, dopriniesli k rozhojneniu Vašej túžby po živom Bohu. Dovoľme, aby nás nadchli a aby sme sa ešte viac vhlbali do Božieho slova a hľadali Jeho prítomnosť, pokiaľ sa dá nájsť. Lebo čoskoro prichádza deň, keď nám toto privilegium bude odňaté a budeme sa musieť stretnúť s Ním tvárou v tvár. Preto pripravme sa na ten deň. Buďme pripravení ráno, keď sme v plnej sile, no buďme pripravení aj večer, keď nám sila, chuť a vôľa možno ubúda. Posilnime sa v Bohu ako za svojho času Dávid a pokračujme na ceste, pokiaľ ešte Boh predlžuje čas nášho života.

Jana Záhorcová

Zodpovedná redaktorka

manna

Kresťanský časopis "Manna" je štvrťročník a je dostupný zdarma, financuje sa dobrovoľnými príspevkami. Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: "Manna"
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt
Vychádza štyri razy do roka a to v marci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23, 21472 Kulpín, Srbsko.
E-mail: casopis.manna@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51 Banca Intesa a.d.
Zodpovedná redaktorka: Jana Záhorcová
Technický redaktori:
Vladimír Struhár, Alen Kačanski
Jazyková korektúra: Anna Pintírová

Členovia redakcie:
Vladimír Červení, Jana Záhorcová,
Anna Širková, Anna Pintírová,
Vladimír Struhár, Alen Kačanski,
Vladislav Širka, Robert Mamojka,
Kristína Mamojka, Dávid Mamojka

Distribúcia pre Srbsko:
Sebastian Červení, mobil: 065/890-06-15,
e-mail: sebastian.cerveni1@gmail.com

Distribúcia pre Slovensko:
Ivan a Tamara Andrášik, mobil: +421949784221
e-mail: andrasikivan84@gmail.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Príprava a tlač: Širkaprint-Padina.
Marec 2022.
www.manna.org.rs

OBSAH

PEROM KAZATEĽA	11 Samota
3 Čo robiť, keď sa základy rúcajú?	13 Výchova detí - druhá časť
4 S prichádzajúcim nebezpečenstvom sa menia priority	15 Neustávaj, ale pokračuj
5 „Dajte nám“ alebo „zadovážte si“	NAŠA KAŽDODENNOSŤ
NA ZAMYSLENIE	17 Šesť modlitieb, ktoré Boh vždy vypočuje
7 Náboženstvo podľa Boha	NA POSILNENIE
PRE CELÚ RODINU	19 Boh je mojou silou
9 Stĺp alebo iba kameň?	20 Prečo sa zlé veci stávajú Božiemu národu?
	21 Ver Bohu, nie okolnostiam

Čo robíť, keď sa základy rúcajú?

Základy sa rúcajú a stĺpy sú poborené. No predsa, jeden základ zostáva, o ktorom Pavel píše, že je položený a že je možné stavať len na ňom. A ten základ zostáva a nepohýna sa. Akékoľvek búrky či zmeny, prekvapujúce pohromy nadišli, ten jeden základ zostáva a to je Ježiš Kristus. Dávid sa pýta v Žalme 11: „Ak sa základy zrútiť, čo vykoná spravodlivý?“ V našom živote si mnohokrát robíme základy a budujeme stĺpy, na ktoré by sme sa radi opreli. Napríklad: stĺpy dôvery v blízku osobu, stĺp dobrého mena, sebachvály, stĺp finančnej prosperity, nádej v rodičov alebo v deti. Ale či tie veci obstoja? Jób všetko stratil. Za krátky čas všetky základy a stĺpy v jeho živote boli poborené. On vyjadruje myšlienku: „...pretože to, čoho som sa strachoval, ma nadišlo, a to, čoho som sa obával, prišlo na mňa.“ Náš strach je cesta, po ktorej vchádza nepriateľ so svojimi ideami do nášho života. Bol moment v živote Dávida, muža Božieho, keď mesto Ciklag bolo spálené ohňom a ich ženy i deti boli odvedené do zajatia. Ľud veľmi plakal a Dávidoví spolubojovníci ho mienili ukameňovať. V 1. knihe Samuelovej 30:6 je napísané: „Ale Dávid sa posilnil v Hospodinovi, svojom Bohu.“ To on práve aj zapísal v 11. Žalme: „K Hospodinovi sa utiekam!“ Boli mnohí radcovia a dobre mu radili, ale on vedel, kde je záchrana. Preto vyhlasuje: „Lepšie je utiecť sa k Hospodinovi ako dúfať v človeka“ (Žalm 118:8).

Ján Mamojka

S prichádzajúcim nebezpečenstvom sa menia priority

Rimanom 12:1-2

„Prosím vás tedy, bratia, pre rôzne milosrdenstvo Božie, žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysli, aby ste zkušali, čo je vôľa Božia, to, čo je dobré, ľúbe a dokonalé!“

Vo Švédsku, v Stockholme, vyrobili novú ponorku. Otestovali ju a urobili všetko, čo bolo potrebné a konečne bolo na rade urobiť test s celou posádkou. Posádka nasadla do ponorky, každý člen na svoje miesto. Zavreli vchodové dvere, naštartovali a plní entuziazmu, dali sa do toho. Najprv, ako je to zvyčajne proces s ponorkou, začali ponorku ponárať. Všetko fungovalo. Keď sa však pokúsili ponorku vynoriť, zistili, že niečo nie je v poriadku. Zo začiatku to nebrali vážne, ale ako sa upozorňujúce lampy jedna za druhou zapalovali a meriace nástroje ukazovali, že sa celý čas vnárajú hlbšie a hlbšie do mora, napätie v posádke rástlo každou sekundou. Všetko urobili, čo by malo pomôcť, no nič nepomáhalo. Nebolo potrebné nikomu z posádky vysvetľovať, kam to smeruje. Všetci boli bezpochybné vedomí toho, že sú všetko bližšie k chvíli, keď ponorka pod vplyvom tlaku vybuchne a to, že sa pozerajú smrti do očí. Všetci sedeli úplne ticho. Nikto nepovedal ani slovo. Nikto nikomu nič nevytýkal. Nikto nehľadal svojho vlastného. Nikto nikomu nezávidel. Nikto nikoho nepodceňoval. Nikto sa ničím nechválil. Bolo počuť iba zvuk upozorňujúcej sirény. V tej tichosti jeden člen posádky zastal a povedal, „Kolegovia, keď už je evidentné, že zahynieme, poďme aspoň zomrieť ako kresťania,“ a dal návrh, aby sa modili. Posádka súhlasila a začali sa modliť.

Tento príbeh je často našou realitou. Druhotriedne veci si uprednostníme a tie prioritné posunieme na

druhé miesto. Pokým užívame pohodlie, dôležité je, aby sme my dostali „väčší kus koláča“. Dôležité nám je, čo o nás povedia, ak svoj život na sto percent podriadime Biblii. Všetko chceme dosiahnuť cestou menšieho odporu.

No keď zistíme, že sa nevyhneme nebezpečenstvu, niektorým z nás sa zmenia priority. Tie druhotriedne veci sa dostanu na druhé miesto a prioritné na prvé. Sú to prevažne tí, ktorí pochopia svoju bezmocnosť. Tí, ktorí pochopia situáciu, že nič nie je v ich kontrole a že potrebujú niečiu pomoc.

V knihe Zjavenia Pán Ježiš povedal nasledovne: „A hľa, prídem skoro a moja odplata so mnou, aby som odplatil jednému každému podľa toho, jaký bude jeho skutok.“ Zjavenie 22:12.

Je to deň, o ktorom apoštol Peter zapísal: „Ale príjde deň Pánov ako zlodej v noci, v ktorý pomínú nebesia s rachotom, a živly, rozpálené ohňom, sa rozplynú, a zem i diela, ktoré sú na nej, zhoria.“ 2. Petrova 3:10

Svet je ako tá švédska ponorka, ktorá sa neustále ponára hlbšie a hlbšie. Niektorí to už pochopili a „stíchli“ v sebe, aby počuli Toho, ktorý príde s odplatou. Nie je hanbou ani obťažaním pre nich upraviť svoj život podľa Biblie. Nie je pre nich ťažké zohnúť svoje kolena v modlitbe k Bohu. Iní sú aj ďalej presvedčení, že dokážu ponorku vynoriť a nedávajú pozor na to, že sa im to vôbec nedarí. V tej švédskej ponorke, počas modlitby, jeden člen si spomenul, čo je problém, a keď problém vyriešili, ponorka sa začala vynárať. Svet, žiaľ, má príliš tak odhalených, ako neodhalených problémov, ktoré ho neustále ponárajú, a tlačia k bodu „výbuchu“. Prečo by si ten bod nedočkal ako kresťan?

Martin Širka

„DAJTE NÁM“ alebo „ZADOVÁŽTE SI“

Do ktorej skupiny patíš ty?

V jednom podobenstve Pán Ježiš rozprával o tom, ako treba bdieť, lebo nevieme, kedy príde Ženich pre svoju nevestu, čiže Pán pre svoju Cirkev. Pripodobnil to k múdrym a bláznivým pannám. Múdre sa pripravovali na Jeho príchod a bláznivé si to nejako zľahšili a nedbali o to, že v jednej chvíli ženich príde. Nepripravali sa. Známe nám je toto podobenstvo a často ho počujeme, ale predsa by som si zdelil o tom krátku myšlienku s Vami.

Nepripravené panny nedbali, či je v nádobách olej. Lampy mali všetky, krásne šaty mali všetky, všetky mali vedomosť o tom, že ženich už čoskoro príde a jediný rozdiel bol iba ten, že päť nemali olej, ktorý by svietil a päť ho mali. Všetky mali zaobstarané všeličo iné, ale iba polovica mala zaobstarané to, čo svieti. Mnohé mali zaobstarané to, čo sa leskne, ale iba polovica mala zaobstarané to, čo ozajstne svieti. Je potrebné dbať a kontrolovať, či som si náhodou nezadovážil v živote všeličo, čo sa „leskne“ a zanedbal som si zadovážovať to, čo ozajstne svieti. Duch Svätý je ten, ktorého treba hľadať od Boha, pretože iba on bude horieť v nás v najtmavších dňoch, ktoré sú pred nami.

To, na čo by som nám chcel upriamiť pozornosť je, že keď prišiel ženich, všetky vedeli, čo je dôležité, ale kým neprišiel,

niektoré panny si zanedbali zadovážovať to, čo je dôležité. Keď prišiel ženich, všetky chceli mať to, čo je dôležité a svieti, ale kým neprišiel, polovica chcela mať iba to, čo sa leskne.

Keď ženich prišiel, tie, ktoré sa usilovali o to, aby mali to, čo svieti, boli šťastné a ostatné strápené. Tie bláznivé začali hovoriť múdrym, „Dajte nám zo svojho oleja“ a múdre hovorili, „Id'te, kúpte si“. Zrazu sa vytvorili dve triedy panien. Jedna trieda, ktorá sa volá „dajte nám“ a druhá trieda, ktorú môžeme nazvať „zadovážte si“. Do ktorej triedy patíš?

„Dajte nám“ nie je iba to, že niekto si niečo pýta. „Dajte nám“ je spôsob života, ktorý si niektorí v dnešnej dobe volia. Sú takí, ktorí pracujú na svojom posvätení, čiže plnia si nádoby, ale sú „dajte nám“ panny. Nech mi to dá kazateľ, nech mi to dá cirkev, nech mi to dá rodič alebo vodca, a keď si to nezadovážim a všetko Bohom dané mi v živote stroskotalo, tak je na vine ten, od ktorého som to očakával a ten mi to nedal. Bláznivé panny nesvietili nie preto, že nemali lampy, ale pre svoju nezodpovednosť si ich plniť.

Múdre si olej zadovážili a ich odpoveď na „dajte nám“ bola „zadovážte si“. Každá mala takú istú možnosť, ale nie takú istú zodpovednosť. Od každej sa očakávala

*My sa ženieme za tým, čo svieti.
Iba to, čo svieti nám umožní prejsť cez dvere.*

rovnaká zodpovednosť, ale nie každá bola rovnako zodpovedná. Nezodpovedný rád minie svoje i cudzie. Zodpovedný však dbá, aby olej bol vždy v jeho nádobe.

„Dajte nám“ alebo „zadovážte si“. Kam patím? „Dajte nám“ prišli po zatvorené dvere, kým „zadovážte si“ vošli dnu a užívali si svadbu.

Keď príde Ženich, my chceme ísť s Ním. To všetko, čo máme nám môže pomôcť prísť až po dvere, kam by sme mali so Ženíchom vojsť. To, čo nás kvalifikuje prejsť cez dvere je olej. Nezadovážuj si až toľko vecí, ktoré ti pomôžu prísť ku dverám. Nie, nezadováž si, ale nezadovážuj si až toľko, že by ti to prekážalo zadovážovať to, čo ozajstne svieti. Zadováž si olej, ktorý svieti a dovedie až dnu!

Pochvaly sa lesknú, sláva sa leskne, bohatstvo sa leskne, ale my sa ženieme za tým, čo svieti. Iba to, čo svieti nám umožní prejsť cez dvere.

„Dajte nám“ sa stávajú neznámymi v Nebeskom kráľovstve. Keď prišli ku dverám a volali, „Pane, Pane, otvor nám,“ odpoveď bola, „Amen, amen vám hovorím, nepoznam vás“. To je také tragické, že ten, s kým mali ísť na svadbu, ani ich len nepozná. „Dajte nám“ panny sa stali neznáme Pánovi. „Zadovážte si“ si užívali so ženichom.

„Bdejte tedy, lebo nevíte dňa, ani hodiny, kedy přijde Syn člověka.“ Matúš 25:13

Dan Tomášik

Náboženstvo podľa Boha

Ámos 5:21-24

„Nenávidím, zavrhol som vaše sviatky a nezavoniam vašich slávnostných shromaždení. Lebo ak mi aj budete obetovať zápalné obeti a svoje obilné dary obetné, nebudú mi príjemné, a na pokojné obeti vášho vykŕmeného dobytká nepozriem. Odstráň odo mňa hukot svojich piesní, ani hudbu tvojich hárf nechcem počuť. A tak nech sa valí súd ako vody a spravodlivosť ako nevysychajúci potok mocný.“

Čo si predstavíš, keď počuješ slovo náboženstvo? Ako podľa teba vyzerá nábožný človek? Toto sú otázky, ktoré si kladieme a určite máme aj nejakú predstavu o ich odpovediach. Je však potrebné konfrontovať naše myšlienky a názory s pravdou Božieho slova. Je potrebné zistiť, či naše odpovede korešpondujú s Božími myšlienkami a tvrdeniami Božieho slova.

Keď si povieme náboženstvo, tak veľká väčšina ľudí si predstaví nejaký systém vieroučných právd, mravných záväzkov a bohoslužobných ceremónií, čo vlastne znamená, že sa na vieru a náboženstvo dívame cez okuliare určitých bohoslužobných úkonov, napr. cez piesne, ktoré spievame; sviatky, ktoré oslavujeme; spôsob, na aký tie sviatky oslavujeme; spôsob, ako vyzerá naša bohoslužba

a tomu podobné. Podľa týchto ukazovateľov hodnotíme náboženstvo ako také, a podľa týchto kritérií hodnotíme ľudí, či sú nábožní, alebo nie sú. Pre nás, nábožní ľudia sú tí, ktorí pravidelne chodia na bohoslužby, tí, ktorí si splnia určité záväzky voči cirkvi, do ktorej patria... Ale či sa tak na veci skutočne díva Boh?

V tomto texte prorok Ámos prenáša Božie slová a názory na túto tému. Pár veršov pred týmito slovami v tejto kapitole hovorí, že ľudia utláčajú spravodlivých, vyberajú výkupné pri súdoch, inými slovami na diele je korupcia (môžeme tu vidieť paralelu s dnešnými dňami – kedykoľvek sa neuplatňuje právo a spravodlivosť znamená to rozklad spoločnosti). Takí ľudia, ktorí žili takýmto spôsobom života, potom prichádzali na bohoslužbu a tvárili sa nábožne. Boh presne toto nenávidí. Zadržovať tvár pobožnosti a vo vnútri žiť nezmenený život. Boh hovorí, že takéto bohoslužby nenávidí, dokonca hovorí, že nechce počúvať hrané piesne na týchto bohoslužbách. Ako teda vyzerá nábožný človek?

Jakub 1:26-27: „Ak sa niekomu medzi vami zdá, že je nábožný, a nedrží svojho jazyka na úzde, ale zvodí svoje srdce, toho náboženstvo je márne. Čisté náboženstvo a nepoškvrnené u Boha a Otca je toto: navštevovať sirotky a vdovy v ich súžení a seba ostrihať nepoškvrneného od sveta.“

Jakub vo svojom liste vedený Svätým Duchom hovorí o tom, ako sa na nábožnosť díva Boh

a dáva odpoveď, ako vyzerá pravé náboženstvo podľa Boha. Pravé náboženstvo podľa Boha nie je vonkajšou vecou, ale je vecou zmeneného charakteru. Pravé náboženstvo a uctievanie Boha sa v prvom rade prejavuje dodržiavaním práva a spravodlivosti a službou blíznym. Pravé náboženstvo sa prejavuje službou tým, od ktorých nemôžeme očakávať, že oni poslúžia nám (na tých myslí Jakub, keď hovorí o sirotách a vdovách; vdovy sa v tom čase veľmi ťažko starali o seba a o svoje deti). Nie je možné slúžiť a uctievať Boha a neslúžiť ľuďom. Služba a dielo Pána Ježiša Krista na zemi bola služba v prvom rade ľuďom. Nie ceremónie, ale ľudská duša je tá, ktorá má hodnotu v nebeskom kráľovstve. V neposlednom rade, prejav pravého náboženstva je vystríhanie sa akéhokoľvek hriechu a poškrvny tohto sveta, v tomto kontexte najmä nesprávnych názorov na bohoslužbu, modlitbu a cirkev, ktoré sú v tomto svete (lebo stále tu je nebezpečenstvo, že v snahe slúžiť Bohu preberieme mentalitu sveta, a teda nesprávne názory a uplatňujeme ich v cirkvi pod zámienkou svätosti).

Je potrebné, aby sme mali správny obraz pobožnosti, ak je naším cieľom žiť pobožný život. Najlepším obrazom je pre nás Pán Ježiš Kristus. Konať skutky, ktoré konal On, znamenajú dokonalý príklad posväteného a pobožného života. Znamená to v prvom rade slúžiť ľuďom.

Vladimír Zima

Pravé náboženstvo a uctievanie Boha sa v prvom rade prejavuje dodržiavaním práva a spravodlivosti a službou blíznym.

STĽP alebo iba KAMEŇ?

Biblia hovorí, že sme sa stali deťmi Božími, a tak sme živé kamene, ktoré tvoria chrám Boží (Cirkev). Môžeme však byť viac ako iba kamene. Dobré je byť kameňom, a každý každučký kameň je dôležitý a jedinečný, ale či chceš na tom zostať, alebo byť o niečo viac? A čo je to viac?

„Kto zvíťazí, toho urobím stĺpom v chráme svojho Boha, takže už nikdy nevyjde a napíšem naň meno svojho Boha, meno mesta svojho Boha, nového Jeruzalema, zostupujúceho z neba od môjho Boha, i moje nové meno“ (Zjavenie 3:12).

Stĺp je viac ako kameň. Slovo Božie hovorí, že toho, kto zvíťazí, kto zotrva, toho Boh urobí stĺpom v Božom chráme a už sa odtiaľ nikdy nepohne.

Čo to znamená byť stĺpom? Stĺp je niečo, o čo sa môžeme oprieť, lebo je stabilný, spoľahlivý, môžeme mu dôverovať. Ako sa my môžeme stať stĺpmi? Pozrime sa, čo hovorí Božie slovo tomuto zboru vo Filadelfii hneď na začiatku:

„Anjelovi zboru filadelfskému napíš: Toto hovorí Svätý a Opravdivý, ktorý má kľúč Dávidov, ktorý otvára tak, že nikto nezavrie, a zatvára tak, že nikto neotvorí: poznám tvoje skutky. Ajhľa, otvoril som ti dvere, ktoré nikto nemôže zatvoriť, lebo hoci máš malú moc, predsa si zachoval moje slovo a nezaprel si moje meno“ (Zjavenie 3:7-8).

Boh ponajprv pozná naše skutky. Boh hovorí tomuto zboru, že pozná to, v akej situácii sa nachádza, že má iba malú moc, iba málo mu je dané, ale že s tým málo niečo robí; že je verný, zotrva, a preto Boh pred ním otvorí dvere, ktoré nikto nebude môcť zavrieť. A potom, že ho urobí stĺpom vo svojom chráme a už sa odtiaľ nikdy nepohne.

Ako sa teda môžeme stať stĺpmi? Tak, že budeme verní v tom, čo už máme. Možno je to iba niečo málo, iba malá moc, ale ak zostaneme verní, Boh pred nami otvorí dvere, ktoré nikto nezavrie, a dá nám viac, väčšie možnosti, väčšiu moc. Ale ponajprv Boh hľadá niekoho, kto je verný. Aký je človek, ktorého by sme mohli nazvať stĺpom? Pozrime sa, aká je úloha stĺpov vo fyzickom živote. Keď sa pozrieme na budovu, nevidíme na nej stĺpy. Prvé, čo vidíme je fasáda. Avšak my nie sme povolani, aby sme boli fasádou. Takže, stĺpy nie sú viditeľné, ale ony vlastne nosia na svojich „pleciach“ celú budovu. Keby sme začali vybiť múry, vyvalovať tehly a rozrúcali by

sme pol budovy, ona by aj ďalej stála, nezrútila by sa, lebo stĺpy sú tie, ktoré nosia celú konštrukciu. Jediné, čo ostáva pevne stáť sú stĺpy. Ak by sme zrútili stĺpy, padne všetko.

Teda, byť stĺpom znamená niesť bremená iných na svojich vlastných pleciah. To nie je ľahké a nie všetci majú záujem to robiť. Stĺpom môže byť iba niekto, kto bude môcť niesť ťarchu a zostane stáť, hoci sa všetko vŕkalo. Chceš byť stĺpom alebo chceš zostať iba kameňom?

Stĺpom môžeme nazvať človeka, ktorý je spoľahlivý a stojí oboma nohami na zemi, ktorý je pevný, vie, čomu verí, komu slúži a iní sa môžu na neho spoľahnúť, lebo sa nedá klátiť. Aby stĺpy mohli niesť ťarchu celej budovy, musia byť hlboko zakopané do zeme. Stĺp nemôžeme zakopať iba 20 cm do zeme a očakávať, že bude pevne stáť. Nie, musíme kopať hlboko, až po skalú. Stĺp musí mať pevný základ.

Slovo Božie nás učí, že jediný pravý základ je už položený a my sa budujeme na ňom. Je to Ježiš Kristus, a ak chceš byť stĺpom, ponajprv musíš byť zakorenený hlboko v ňom, mať s ňím vzťah. Je to podobne, ako keď Ježiš o nás hovorí, že sme ako ratolesti na viniči, my sme vsadení do Neho. Z Neho čerpáme všetko, čo potrebujeme. Ním žijeme.

Vezmime si za príklad Samuela. Kým bol ešte malým chlapcom, ešte kým nepoznal ani Boží hlas, on jednoducho slúžil kňazovi Elimu. A vidíme, že bol verný v tom, čo robil. Keď ho v noci Boh oslovil, keďže nepoznal ešte Boží hlas, myslel, že ho volá Éli, a tak šiel k nemu. No Éli ho nevolal, tak že ho poslal späť do postele. Zopakovalo sa to druhýkrát a znovu ho poslal späť. A potom i tretíkrát. A Samuel, predsa, znovu vstal a šiel k Elimu. Nevieť koľko z nás by sme aj tretíkrát vstali, keby nás už dvakrát kňaz poslal späť do postele. Asi by sme si mysleli, že si z nás uťahuje. No Samuel bol verný aj v tejto malej veci a vstal zakaždým, keď počul hlas. Potom už Éli porozumel, že ho volá Hospodin a poučil Samuela, čo má robiť, ak sa ozve znova.

Neskôr vidíme, ako si ho Boh zvolil za proroka a pre jeho vernosť svedčí o ňom Božie slovo:

„Samuel rástol a Hospodin bol s ním, takže ani jednému Jeho slovu nedal padnúť na zem. Celý Izrael od Dánu až po Beršébu poznal, že je Samuel

Stĺpom môže byť iba niekto,
kto bude môcť niesť ťarchu
a zostane stáť,
hoci sa všetko vŕkalo.

verný a stály za proroka Hospodinovi“

(1. Samuelova 3:19-20).

Potom sa stalo, že Izrael si žiadal kráľa a chceli byť ako aj ostatné národy, čo sa nepáčilo Hospodinovi a ani Samuelovi, lebo vedel, že si nežiadajú správne (lebo poznal svojho Boha, mal s ňím vzťah, bol v ňom zakorenený), a Hospodin mal byť kráľom nad nimi. Ale keď len naliehali, Hospodin povedal Samuelovi, aby im pomazal kráľa. Samuel vedel, že to nie je dobrá vec a vlastne to ani nechcel urobiť, ale Boh mu odpovedal, že nie jeho zavrhl, ale Boha zavrhl. A vidíme, že Samuel, i keď vedel, čo je správne a najlepšie, keď mu Boh prehovoril pomazať kráľa, urobil to. Aj vtedy bol verný.

Ak chceme zostať stĺpom, budeme musieť poslúchať, aj keď sa nám nebude páčiť, čo nám je hovorené.

Ďalej vidíme, že Samuel podľa slova Hospodinovo pomazal Saula za kráľa. A keď sa Saul odvrátil od Boha, Samuel to mohol pokladať za svoj neúspech. Mohol si hovoriť, že vedel, že to nemá robiť, že sa nakoniec ukázalo, že to nebol dobrý nápad. Ale nie, on zostal pevne stáť. Boh ho posielal pomazať Dávida za kráľa. I vtedy mohol pochybovať a báť sa, že sa veci zopakujú. Ale i vtedy šiel na slovo Hospodinovo.

On bol stĺpom v tej generácii v Izraeli. Či chceš byť stĺpom v tvojej generácii? Chceš byť viac ako len kameň? Bude ťa to niečo stáť. Bude potrebné niesť bremená iných. Bude potrebné poslúchať a poddať sa Bohu, i keď bude od nás žiadať, aby sme vykonali niečo, čo sa nám nepáči. Buď osobou, na ktorú sa Boh bude môcť spoľahnúť. A v Zjavení 3:12 máme zaslúbenie, že keď budeme verní v tej malej moci, ktorú máme, keď budeme spoľahliví, že Boh z nás urobí stĺpy v Jeho chráme, a už sa nikdy nepohneme. Nič nás nebude môcť pohnúť. Aj keby všetci ostatní padali, zlyhali, že my sa nepohneme a zostaneme stáť. A Boh otvorí dvere pred nami, ktoré nikto nebude môcť zavrieť. Či chceš, aby Boh pred tebou otvoril dvere? Neuspokoj sa, ak sú dvere iba pootvorené, Boh ich môže otvoriť dokorán a už ich potom nikto nezavrie.

Či chceš byť stĺpom v Božom chráme? Alebo zostaneš iba kameňom?

Vladimír Červeni

SAMOTA

Ako ty na ňu odpovedáš?

Samota. Už len pri myšlienke na samotu rozlieha sa v našom vnútri nejaký pocit nepríjemnosti. Nikto nemá rád samotu. Sme utvorení ako spoločenské bytosti, ale to neznamená, že samota nie je súčasťou nášho života.

Avšak kladie sa otázka: Prečo sa obávame samoty? Prečo máme až strach zostať osamote?

Či to nie je kvôli tomu, že samota odhaľuje náš pravý vnútorný stav? Či sa nebojíme zostať sami, lebo sa vtedy ukazuje, čo sme počas nažívania v spoločenstve vlastne do seba vkladali?

Zistila som, že Boh nás dovádza do takých bodov života práve na to, aby nám ukázal, čo nie je podľa Jeho dokonalej vôle. Nás toto spoznanie mnohokrát zarazí, lebo o mnohých veciach nevieme, kým z nás nie sú

vytlačené pod vplyvom okolností. Ale Boh o tom vie. Jeho neprekvapila naša reakcia. Očakával, že nám táto skúsenosť vynorí slzy. Ale On chcel, aby sme sa pozreli do tváre tomu, čo nám bráni ísť dopredu a za Ním. Vedomie o vlastnej chybe, slabosti, páde a hriechu nám kladie do rúk zbraň, ktorou môžeme proti tomu bojovať. A zvíťaziť. Je to ako svetlo, ktoré zasvieti do tmavej izby. Ukáže sa skutočný stav, možno špina a neporiadok, ale tma zmizne a nemá viac moci. Prináša zmenu. Boh nás chce meniť, a to na svoj obraz.

Nemusíš sa báť samoty. Ona je náš priateľ, je na našej strane, robí v náš prospech. Je tým najrýchlejším spôsobom, ako nás priviesť na miesto, kde úplne otvoríme svoje srdce a odovzdáme celé svoje bytie Bohu. Potom nám nič nebude môcť zabrániť

zažívať tie najúžasnejšie skúsenosti s Ním, ako o tom čítame v Písme. Všimnite si, ako často veľkí hrdinovia viery boli osamote. V tých najhorších chvíľach života nebol nikto, kto by im pomohol, kto by ich pozdvihol, kto by sa za nich pomodlil. Ale práve to ich urobilo úplne závislými na Bohu.

A tak by to malo aj byť. Pán by pre nás mal byť všetko vo všetkom. Mali by sme mať dost' na Jeho milosti. Nemala by som hľadať spokojnosť v ocenení zo strany svojho manžela, lásku a vyjadrenie úcty zo strany svojich detí, potešenie v ťažkosti zo strany drahej sestry. Každú našu vnútornú potrebu môže v úplnosti zadostiť iba Boh a to môžeme dosiahnuť iba v spoločenstve s Ním.

Nie nadarmo nám Písmo hovorí, aby sme vchádzali do svojej komôrky, keď sa modlíme (Matúš 6:6), totiž aby sme trávilí osamote čas s Pánom. Nechcem týmto zmenšiť význam navštevovania

spoločného zhromaždenia a spoločenstva s veriacimi, ale ak nemáme kvalitný čas s Pánom osamote, v spoločenstve si ho nebudeme môcť vynahradiť. Zostaneme závislí na spoločenstve, na kazateľovi, pastierovi, bratovi alebo sestre. Kým vlastne potrebujeme byť úplne závislí na svojom Bohu.

V tomto kontexte samota je až lákavá.

Ak si práve teraz sama, Boh ťa tam doviedol s úmyslom – s tým najlepším úmyslom. Nechce, aby si bola smutná, ale chce ťa vyplniť. Preto On i dnes očakáva: Ako odpovieš na samotu?

Jana Záhorcová

**Nemusíš sa báť samoty.
Ona je náš priateľ,
je na našej strane,
robí v náš prospech.**

Výchova detí

druhá časť

3. Jána 1:4: „*Nemám väčšej radosti, ako keď počujem, že moje deti žijú v pravde.*“

Aby mohol rodič byť dôsledný vo výchove, musí si byť najprv istý, že vec, na ktorej trvá, je správna. Musí trvať na nej, aj keď sa ju dieťa pokúša porušiť, hľadá výhovorky a sťažuje sa. Obaja rodičia musia byť jednotní a pevne dohodnutí ohľadom tej istej veci, musia sa jej obaja pridržať, lebo ak jeden poľaví, dieťa to môže veľmi šikovne využiť.

Keď hovoríme o disciplinovaní, myslíme tým, že disciplína je dobrovoľné alebo povinné zachovávanie poriadku, zásad alebo správania sa. Skôr, ako sa začne s disciplinovaním dieťaťa, treba rozlišovať normálnu detskú nešikovnosť od úmyselnej neposlušnosti, ba zlomyseľnosti. Menšie deti vedia pozabudnúť na svoje záväzky a úlohy, alebo zakopnú a rozlejú mlieko, padnú a rozbijú hračku... Ale pozorným sledovaním rodič môže zistiť, že niektoré deti nešikovnosť iba predstierajú a úmysel je vlastne iný: rozbiť pohár, ublížiť súrodencovi, alebo prejavuje otvorenú neposlušnosť voči rodičovským pokynom. Takéto správanie potom treba disciplinovať a aj trestať. Predtým je dôležité dieťa napomínať, upozorňovať, ak treba aj prísnejším tónom, a ak ani to nepomôže, uplatniť trest. Treba vždy vysvetliť dieťaťu, že ho aj napriek slabostiam a chybám milujeme, ale že jeho úmyselné zlé správanie nebudeme tolerovať, že ho trestáme pre jeho dobro a nie pre naše zadosťučinenie. Treba mu ukázať, že je to aj Boží princíp: Príslovia 3:12: „*Lebo Hospodin karhá toho, koho miluje, ako otec syna, ktorého má rád,*“ a že keby sme ho nemilovali, nekarhali, boli by sme ľahostajní voči jeho šťastiu a úspechu v živote a voči spaseniu jeho duše, čo nie je dôkaz lásky.

Uvediem niektoré úmyselné, vedomé konania a neposlušnosti, zvlášť u starších deťoch, ktoré treba disciplinovať:

Hovorí polopravdy, vyhýba priamym odpovediam, alebo priam klame.

Vždy nachádza výhovorky pre nesplnené úlohy, ktoré sú mu v domácnosti určené.

Nedodríava osobnú hygienu.

Nedbanlivo a hrubo sa správa k veciam v domácnosti, ktoré rodičia tvrdou prácou zadovážili, je to znak neúcty voči ich úsiliu.

Neprihádza večer domov v stanovenom čase.

Vyhľadáva spoločnosť nevhodných priateľov a zúčastňuje sa na ich zlých spôsoboch života.

Stále odvráva a repce proti rodičovským názorom a postojom.

Násilne sa správa k súrodencom.

Takéto správanie netreba tolerovať, treba dieťa disciplinovať. Prvý krok je urobiť hranicu. Dohodnúť si so všetkými členmi domácnosti rodinnú poradu za stolom aspoň raz týždenne. Predtým si dôkladne naplánuvať body, témy, problémy, o ktorých sa treba rozprávať. Debata nech vedie hlava rodiny, otec, prípadne matka, ak on nemôže byť prítomný. Na týchto zasadnutiach sa môžu všetci vyjadriť, rodičia môžu vyniesť svoje požiadavky, určiť hranice pre deti, deti tiež majú príležitosť povedať svoje mienky, sťažnosti, otázky. Je to príležitosť pre rodinu urobiť dohody a riešiť mnohé veci a nedorozumenia.

Pravdaže, musí to byť v duchu pokoja, lebo keď je atmosféra vypätá, je tam obviňovanie, výčitky, útoky, vtedy deti vyhýbajú týmto stretnutiam. Dôležité je, aby sa všetci dobre cítili, aby sa ich radi zúčastňovali, lebo len tak môže rodina úspešne fungovať a dosiahnuť pozitívne výsledky.

Keď sa určia hranice pre dieťa a urobia sa dohody, treba na nich dôsledne trvať. Ak dieťa neustále prekračuje tieto hranice a ruší dohody aj po napomínaní, vysvetľovaní, karhaní, treba prejsť na nasledovný krok, a to je pristúpiť k trestaniu. To, aký typ trestu si rodič zvolí, závisí od veku a typu dieťaťa a od závažnosti priestupku.

Tresty môžu byť v tvare zábran: napríklad, zabrániť mu na pár hodín vyjsť z izby, stretnúť sa s kamarátmi, vziať mu/jej na určitý čas telefón... Ak si dieťa, napríklad, privlastnilo peniaze, ktoré mu nepatria, vhodným trestom by bolo, aby ich nejakou prácou zarobilo, už či doma alebo na brigáde, závisí od veku a sily dieťaťa, a vrátilo ich.

Posledným krokom pri vytrvalej neposlušnosti je trest bitkou. Dnes psychológovia neodporúčajú trest bitkou vôbec, ba niekedy sa to považuje za trestnú činnosť. Je to preto, že niektorí vychovávateľia, aj rodičia túto prax zneužívali, prehánali v bitke a deťom ubližovali na zdraví. My si v Slove čítame, že bitka prádom je užitočná a je dôkazom lásky. Príslovia 13:24: „*Ten, kto zdržuje svoj prút, nenávidí svojho syna, ale ten kto ho miluje, káži ho zavčasu.*“ Rodič musí skutočne mať veľa lásky k dieťaťu, aby túto prax mohol využívať tak, aby dieťaťu neublížil ani fyzicky, ani psychicky. Aby dieťa vedelo, že rodič, aj keď ho tresce, predsa ho miluje.

Trest bitkou treba vykonávať nejakým ľahkým predmetom, prútkom, pravítkom... nie palicou, kôlom, remeňom... cieľom nie je ubližovať, raniť dieťa, ale dosiahnuť to, aby sa ono trhlo, premklo z ľahostajnosti a zapamätalo si, že za vinou nasleduje trest. Biť netreba rukou. Pravda, je to najpraktickejší a najrýchlejší spôsob, no ruka často vyletí bez rozmýšľania, mnohokrát aj bez skutočnej príčiny, za čo sa rodič potom kajú. Ale pamätajme, že ruka je tá, ktorá prvá pohladila, nakrmila, liečila dieťa, a ona pre neho vždy predstavuje niečo dobré, milujúce. Potom, keď ho tá ruka bije, dieťa to dožíva ako veľké sklamanie v tú dobrotu a láskavosť a je v rozpakoch, či ho teraz tá ruka rodiča miluje, alebo nie.

Vziať predmet do ruky, aby sa dieťa vybililo si vyžaduje chvíľku času; kým sa on vezme, je to moment na rozmyslenie, či je bitka naozaj nutná, na pár sekúnd rodič to predýcha a stačí mu na

zváženie intenzity tej bitky. Tiež, predmet, ktorým sa dieťa bije, predstavuje akoby posla, ktorý hovorí: „*Tvoja mama je veľmi znepokojená pre to, čo si urobil, tak ma použila, aby som ťa potrestal.*“ Nie je to potom také osobné a dieťa je menej urazené. Pravdaže, menšie deti tomu nerozumejú, ale podvedome to takto dožívajú.

Po vykonanom treste treba plačúce dieťa objasť, uzmierniť sa s ním a miernym tónom vysvetliť mu, že si to urobil pre jeho dobro, že ho miluješ aj naďalej, ale že to, čo urobil, nie je dobré a to ťa zarmútilo. Netreba udržiavať odstup od neho, ignorovať ho a hnevať sa. Tým mu odosielaš posolstvo, že si mu celkom neodpustil, nezabudol si mu to a že mu neveríš. Treba mu ukázať, že mu dôverujeme a ono sa potom skôr bude snažiť získať si našu dôveru a dokázať, že sa chce polepšiť.

Teda, celá naša výchova, disciplinovanie, káranie, trestanie našich detí treba, aby viedla k ich poznaniu, že to je pre ich dobro, pre ich budúcnosť a získanie ich spasenia a večného života. Nie pre naše ego, našu spokojnosť. Aby im bol predstavený Boží princíp, že On koho miluje, toho karhá, tresce, aby sa výchovou stal jeho synom alebo dcérou, s ktorými chce tráviť celú večnosť.

Anna Andrášiková

Keď sa určia hranice pre dieťa
a urobia sa dohody, treba na nich dôsledne trvať.

NEUSTÁVAJ,

ale pokračuj

Kresťania si často položíme duchovné ciele a pracujeme na nich vynakladajúc všetku svoju snahu, aby sme ich dosiahli. Duchovné ciele sa môžu dosiahnuť iba vtedy, keď budeme konať správne veci, ktoré Boh požaduje od nás. Všetci chceme vidieť výsledky a duchovný pokrok v našom každodennom živote. Avšak mnohokrát sa stáva, že síce veci, ktoré konáme, sú správne a môžu priniesť výsledky do nášho života a životov vôkol nás, na tejto ceste kvôli niektorým dôvodom ustávame.

Keď v Božom slove pozorujeme hrdinov Božích, môžeme vidieť, že všetci mali cieľ, za ktorým sa hnali, už či to bolo niečo, čo im Boh priamo povedal, alebo mali bremeno vo svojom srdci konať niečo pre Boha. Každý Boží hrdina mal prekážku na tej ceste a mnohí sa chceli vzdáť. Prajem si, aby sme cez Božie slovo zistili, prečo keď vieme, že konáme správne veci, predsa máme tendenciu sa vzdáť.

Jericho bolo dobre ohradené mesto, ktoré mal izraelský národ zaujať do dedičstva. Božie slovo nám hovorí, že to mesto bolo zavreté, ale že sa ešte viac zavrelo pred synmi Izraelovými a nebolo nikoho, kto by bol vyšiel alebo vošiel (Józua 6:1). Jeden z dôvodov, prečo mnohokrát ustávame a chceme to vzdáť, je ten, že naša perspektíva je obmedzená. Mnohokrát naše duchovné ciele vidíme ako tie múry Jericha – veľmi vysoké,

ťažké a ako také, ktoré je nemožno zrúcať. Ale v nasledovnom verši Boh hovorí Józui: „Pozri, dal som do tvojej ruky Jericho i jeho kráľa i jeho silných bojovníkov.“ To bol Boží náhľad na Jericho a synov Izraelových. Božia perspektíva je vždy lepšia ako naša. Izraelský národ videl vysoké múry, ktoré sa nedajú zrúcať, ale Boh videl mesto, ktoré už patrí synom Izraelovým. My vidíme Božie zaslúbenia ako nedosiadateľné, ale Boh to vidí tak, že nám to už patrí. Preto dívaj sa na duchovné ciele a Božie zaslúbenia z Božej perspektívy.

Nasledovné, čo Boh povedal synom Izraelovým je, aby všetci bojovní muži obkľúčili mesto a aby ho obchádzali dookola šesť dní, každý deň raz. A v siedmy deň mali obchádzať sedem ráz, kňazi mali trúbiť na trúby a všetok ľud mal kričať veľkým krikom a vtedy padnú múry Jericha (Józua 6:3-5). Teda, ďalší z dôvodov, prečo niekedy ustávame je, že nevidíme hneď výsledky z toho, čo konáme. Predstavme si ako bolo synom Izraelovým, keď obchádzali múry Jericha dookola. Podľa nášho očakávania aspoň jeden kameň by mal padnúť z múrov za tých šesť dní, aby videli, či majú pokračovať a aby videli, či im to obchádzanie dookola prináša nejaké výsledky. Možno sa modlíš pre nejakú vec už dlhý čas a nevidíš výsledok – nevzdávaj sa, možno si bližšie k odpovedi, ako si myslíš.

Neustávaj v modlitbe, v čítaní Božieho slova, v oslavách, v

Ak sa vzdáš v polovici cesty, nebudeš vidieť úplné požehnanie v tvojom živote.

služení ľuďom a budeš vidieť výsledky v tvojom živote a v živote iných.

Ak sa vzdáš v polovici cesty, nebudeš vidieť úplné požehnanie v tvojom živote, ako to bol prípad aj s Joasom, Izraelským kráľom. Keď bol prorok Boží Elizeus nemocný, prišiel k nemu kráľ Joas, lebo sa istotne strachoval bojov, ktoré ho čakali. Elizeus mu riekol, aby zobral lučisko a strely, otvoril okno na východ a vystrelil strelu. Elizeus prorokoval a povedal, že je to strela záchrany Hospodinovej a strela záchrany proti Sýrom a že Joas porazí Sýrov v Aféku až do zničenia. Potom riekol Elizeus Joasovi, aby zobral strely a uderil na zem. Joas uderil tri razy a zastal. Vtedy sa nahneval muž Boží Elizeus a riekol: „*Mal si udrieť päť alebo šesť ráz, vtedy by si porazil Sýrov tak, že by si ich bol zničil, ale teraz len tri razy porazíš Sýrov*“ (2. Kráľov 13:14-19). Keby Joas uderil päťkrát alebo šesťkrát, vtedy by prišlo úplné víťazstvo nad Sýrom, ale on sa vzdal pri treťom údere, a preto nezvíťazil úplne. Preto nevzdávaj sa, keď nevidíš okamžité výsledky. Možno ešte len trochu a uvidíš výsledky práce, ktorú konáš.

Synovia Izraelovi neustávali, obchádzali Jericho a videli múry zručané. Jozef bol verný Bohu v egyptskej zemi v každej chvíli a Boh ho ustanovil za správcu nad celým Egyptom. Traja mládenci sa nepoklonili zlatému obrazu, nevzdali sa svojej vernosti Bohu a neškodila im ani ohnivá pec. Daniel sa nevzdal modlitby, aj keď to bol kráľov rozkaz a neškodila mu

ani jama ľvov. Máme ešte mnohé príklady, kde sa Boh dokázal v životoch ľudí, ktorí neustávali a nevzdali sa. Čo všetko Boh môže urobiť v tvojom živote, ak sa nevzdáš, ale budeš pokračovať? Pokračuj v dobrom a budeš vidieť, ako Boh koná v tvojom živote.

Darko Pokorácky

Šesť modlitieb, ktoré Boh vždy vypočuje

Ak ste ako ja, potom sa vám pravdepodobne častejšie stáva, že zlyhávate v modlitbe viac ako v akejkoľvek inej oblasti kresťanského života. Prečo je to tak? Veď hovoriť s Bohom, ktorý si nás vybral, zachránil a udržiava nás, by malo byť tou najprirodzenejšou vecou na svete, ktorá nám prináša najväčšiu radosť, či nie? Asi áno, ale častejšie platí opak.

Všetci vieme, že by sme sa mali viac modliť. Pocity viny v našom vnútri nám to pripomína. Ale ak budeme úprimní, nechceme sa viac modliť, a nie sme ani skutočne presvedčení, že to potrebujeme. Prečo? Možno v skutočnosti nerozumieme, čo modlitba je – alebo máme sklón zabúdať na to.

Dovoľme, aby najprv hovoril Boh

Najdôležitejšia vec, ktorú je nutné urobiť, keď začíname rozmýšľať o modlitbe, je nechať hovoriť Boha. Náš postoj k modlitbe (a samotné modlenie) je často skôr zmesou fráz, ľudového náboženstva a jednoduchých biblických právd než exegeticky presnou a teologicky bohatou výpoveďou učenia Biblie.

Keď sa v skutočnosti pozrieme na to, čo učí Biblia o modlitbe, je to prekvapivo jednoduché: modliť sa znamená prosiť Boha, aby urobil to, čo sľúbil vykonať skrze Krista.

Uvaľ Naňho všetky starosti

Podstata evanjelia spočíva v tom, že nemáme nič, čo by sme Bohu mohli dať, nič, čím by sme Mu mohli prispieť a nič, čo by sme Mu mohli priniesť. Modlitba,

ktorú umožňuje a tvaruje evanjelium, funguje rovnako. Boh dáva nám; nie my Bohu. My prosíme; On dáva. Modlitba závisí od toho, čo On v nás a pre nás už urobil a od toho, čo ešte v nás a pre nás urobí.

Ježiš nás učí, aby sme sa modlili a slobodne predkladali nášmu Otcovi túžby svojho srdca: „*Proste a dostanete; hľadajte a nájdete; klopte a bude vám otvorené; lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde; a kto klope, tomu bude otvorené.*“ (Lukáš 11:9–10)

Môžeme prosiť o čokoľvek s vedomím, že Boh nám nedá nič zlé, iba to, čo je pre nás dobré (Lukáš 11:11–13). Apoštol Peter nás vyzýva: „*Na Neho uvalte všetky svoje starosti, lebo On sa o vás stará*“ (1. Petrova 5:7) – všetky svoje starosti, dokonca aj tie všedné a materiálne. Nebojte sa prosiť Ho o čokoľvek a neskrývajte pred Ním žiadne bremená.

Šesť modlitieb

Ale pokiaľ ide o modlitbu, naše každodenné vyjadrenia potrieb nie sú bremenom Novej zmluvy. Hoci nás Písmo povzbudzuje, aby sme sa modlili za rôzne veci, Boh nás tiež jasne vyzýva k tomu, aby sme svoj modlitebný život zaostrili jedným smerom.

Boh počuje a odpovedá na každú modlitbu, ale je zopár vzácných, na ktoré vždy povie: „Áno.“

Modlitby, ktoré sú vždy kladne vypočuté sú tie, ktoré Boha explicitne prosia, aby nám splnil svoje sľuby. Boh vždy povie áno, keď ho poprosíme, aby skrze svoje slovo vykonal svoje dielo.

Našiel som najmenej šesť základných modlitieb, ktoré Boh vždy vypočuje.

1. Osláv sa skrze mňa.

„*Lebo zem bude naplnená poznaním slávy Hospodinovej tak, ako vody naplňajú moria.*“ (Abakuk 2:14)

2. Odpusť mi.

„*Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od všetkej nepravosti.*“ (1. Jánova 1:9)

3. Zjav mi viac seba samého.

„*Svoj zákon vložím do ich vnútra a vpišem im ho do srdca; ja budem ich Bohom a oni budú mojim ľudom. Potom už nikto nebude viac poučovať bližneho ani svojho brata: Poznajte Hospodina! Lebo všetci ma budú poznať, od naj menšieho až po najväčšieho — znie výrok Hospodinov.*“ (Jeremiáš 31:33–34)

4. Daj mi múdrosť.

„*Ak sa niekomu z vás nedostáva múdrosť, nech si ju prosí od Boha, ktorý prsto a ochotne dáva všetkým, a dostane sa mu jej.*“ (Jakub 1:5)

5. Posilni ma k poslušnosti.

„*Ako ste vždy boli poslušní, nielen v mojej prítomnosti, ale ešte viac teraz v mojej neprítomnosti, s bážňou a s chvením konajte svoje spasenie. Však Boh je ten, ktorý pôsobí vo vás, aby ste aj chceli aj činili nad svoju dobrú vôľu.*“ (Filemonovi 2:12–13)

6. Rozhlás svoje evanjelium strateným.

„*Toto evanjelium o kráľovstve bude sa zvestovať po celom svete na svedectvo všetkým národom, a potom príde koniec.*“ (Matúš 24:14)

Ako vieme, že Boh vypočuje týchto šesť modlitieb? Lebo v prvom rade hovorí, že to urobí a potom, čo je ešte dôležitejšie, lebo tieto modlitby sú zhrnutím toho, čo Boh sľúbil vykonať prostredníctvom evanjelia. O tomto Boh povedal, že to naisto urobí.

Boh je pripravený odpovedať

Ak chceme v modlitbe rásť a dozrievať, nemusíme si nastaviť časovač. Nemusíme sa učiť nové metódy rozjímania, či postaviť si v lese modlitebnú komôrku. Ale musíme sa stať ľuďmi, ktorí budú lepšie prosiť. Potrebujeme si uvedomiť, že nebyť milosti, všetci sme kráčajúce pohromy, muži a ženy, ktorí potrebujú Boha každý deň a na každom kroku. Všetci by sme svoj život a životy ľudí okolo nás premenili na trosky, ak by Boh nezasiahol.

Evanjelium na nás hlasno kričí: Ste slabí a hriešni, pokazení a núdzni — ale Boh je silný, milostivý a dobrý — a pripravený odpovedať. Popros Ho, aby urobil, čo už sľúbil, že pre teba urobí. A neprestávajú sa modliť až do onoho dňa, keď sa už viac nebudeme musieť modliť z diaľky, pretože budeme svojmu úžasnému Zasľubujúcemu Pánovi, Opatrovateľovi a Kráľovi hľadiet' priamo do tváre.

Zdroj: internet

Boh vždy povie áno,
keď ho poprosíme,
aby skrze svoje slovo
vykonal svoje dielo.

BOH JE MOJOU SILOU

Žalm 23:4

„Aj keby som išiel dolinou tône smrti, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou; tvoj prút a tvoja palica ma potešujú.“ Tieto slová odznievali v mojej hlave, keď som predvečerom spozorovala krvácanie. Tretí pôrod, povedali mi, aby som rýchlo nastúpila do auta a utekala do pôrodnice, ale ja som vedela, že si Ty so mnou, Pane, že si Ty moja sila, teraz, aj v tejto chvíli, aj na veky. Vedela som, že si Ty, Bože, hovoril do môjho srdca: Neboj sa, všetko bude v poriadku, Ja som s tebou, tvoj Boh, tvoje útočisko, tvoj Tešiteľ. Dorazila som do pôrodnice, krvácanie stíchlo, prijali ma na oddelenie patológie. Všetko bolo dobre až po samotný pôrod. Tu sa začínajú komplikácie, intenzívne krvácanie... Pôrod cisárskym rezom trval viac ako hodinu. Bola som pri vedomí po celý čas, pozerala som sa na lekárov, všimala som si kvapky potu na ich tvárach, panika nastala, ale ja som zostala pokojná. Stojím pevne na Tvojich slovách, Pane: „...aj keby som išla dolinou tône smrti, Ty si so mnou...“ Všade okolo mňa krv, situácia sa vymykala kontrole, navrhli pred zákrokom ma uspať, čo som odmietla. Anestézia vyprší... Hotovo! – zvolal doktor. Premiestnili ma do izby s intenzívnou pooperačnou starostlivosťou, preniesli ma na posteľ, v tom prichádza doktorka: Nebolo dobre, mohla si zakončiť život. Doktorka ešte nezakončila hovoriť, prichádza pediatrička: Tvoje bábätko nie je dobre, je na intenzívnom oddelení; najprv bola na kyslíku, ale stav sa zhoršil tak ju premiestnili na respirátor. Má sepsu (toto som zistila len neskôr, keď už nebola v životnom ohrození). Nemohla som ju vidieť, pritúliť si ju,

pobozkať... Ležim tak nepohnutelná v posteli, moja myseľ neprestáva lietať na všetky strany, ale som sa nevzdala. Boh bol so mnou, Boh mi dal silu. Bože, Ty si všemohúci Boh, Ty všetky veci môžeš vyvieť na dobre, ak Ti veríme. Ja som sa rozhodla veriť. Keď mi lekári povedali nejakú zlú správu, odpovedala som im: Bude dobre, viem to. Po celý čas, kým som bola v pôrodnici, a trvalo to takmer mesiac, Boh mi dával silu. Pevne som verila Jeho Slovu – Slovu, ktoré je život. Všeličo sa udialo počas môjho pobytu v pôrodnici, ale ani v jednej chvíli som to nevzdala. Vedela som, že to, čo sa mi tam stáva, nie je náhoda. Bola som podporou ženám v nemocnici. Modlila som sa za jednu ženu a jej bábätko, ktoré bolo uzdravené, sláva Pánovi! Povedala som jej: ver, lebo Boh uzdravuje. Bola som nástrojom, ktorý Boh použil na svoju slávu. Mala som príležitosť svedčiť ženám, ktoré boli so mnou na izbe. Divili sa, že odkiaľ mám toľko viery a sily. Povedala som im, že je to Boh a nie ja. Keby som ja toto všetko mala prežiť sama bez Boha, nevydržala by som, vzdala by som sa. Pamätám si, že jedna moja kamarátka povedala, že dávno nevidela takú vieru. Taká ťažká situácia a toľko viery, že všetko vyjde na dobré. Ďakujem Ti, Pane, že si bol so mnou. Keby som mala prežiť toto všetko znova, súhlasila by som. Tebe na slávu, Pane. Zo všetkého tohto Boh ma niečo naučil. Naučil ma veriť v najťažších životných okolnostiach. Aj keď všetko ukazuje na to, že nebude dobre, ja Vám hovorím, verte! Nepozerajte sa na okolnosti vôkol Vás, ale pozerajte sa na Toho, ktorý Vám dáva silu, pozerajte sa na Boha. Ďakujem Ti, Pane, že je Tvoje Slovo pravda a že si sa v mojom živote

Alena Čapeľová

Derek Prince

Prečo sa zlé veci stávajú Božiemu národu (Zašto se loše stvari događaju Božjem narodu)

Prečo sa nám niekedy stávajú zlé veci, aj keď žijeme posväteným životom? Ak je Boh naozaj dobrý, prečo jestvuje toľko bolesti, strachu a nepravosti vo svete? Autor knihy nás uvádza do týchto otázok, ktoré si aj sami často kladieme. Veď tak mnohokrát sme vo vlastnom živote skúsili, že to nedopadlo ako sme si naplánovali alebo sa nám zdá, že život nie vždy je fér.

Autor z vlastnej skúsenosti opisuje dva dôvody, prečo v živote prechádzame cez ťažkosti. Prvý dôvod je naša ľudská príroda, ktorá nás mnohokrát vedie k tomu, aby sme veci v živote robili mimo Božej vôle a akoby náš život nezávisel cele na Božej milosti. Na tento dôvod môžeme vplyvať, a autor hneď aj ponúka vyriešenie tohto ľudského problému.

Druhý dôvod, prečo v živote prechádzame cez temné údolia je ten, že Boh to v našom živote dopúšťa. Tu sa zmieňuje o Jóbovi. Preto skôr ako začneme čítať túto knihu, Derek Prince nám odporúča, aby sme znovu prečítali celú Jóbovu knihu. Nie vždy sú nám naše ťažkosti dané do života, aby nás zničili. Aj keď to možno teraz nechápeme, jedného dňa zvieme, že cesty, ktorými nás Boh viedol boli tie najlepšie pre nás. „Ó, hĺbka Božieho bohatstva, múdrosti a poznania! Aké nepochopiteľné sú Jeho súdy a aké nevyspytateľné Jeho cesty?“ Rimanom 11:33

Branislava Murtinová

VER BOHU, nie okolnostiam

Dôveruj Bohu uprostred zlých okolností

Uvedomil som si čosi, čo pôsobí veľmi jasne, no z určitého dôvodu mi chvíľu trvalo, kým som to pochopil. O tom, že sa veci vyriešia, by som mal byť presvedčený rovnako, keď vyzerajú šialene, ako keď všetko ide super a bez problémov. Opak je však pravdou. Pokojné a idylické okolnosti nie sú zárukou istoty. Naša istota pochádza od Boha. Absolútne nezávisí od toho, čo sa deje okolo nás. Či už ide o hospodárenie, naše financie, deti alebo manželstvo, môžeme (a máme) úplne vo všetkom dôverovať Bohu.

Rímskym 8:28

„A my vieme, že milujúcim Boha, povolaným podľa rady (Božej), všetky veci slúžia na dobro.“

Keď bola nedávno skúšaná moja viera, jednoducho som si uvedomil, že skutočne nezáleží na tom, či je ľahké, alebo ťažké Bohu dôverovať. Ako sa moja situácia začínala „zlepšovať“, spozoroval som, že trošku menej dôverujem Bohu a trošku viac verím

sebe. Koniec koncov, vtedajšie okolnosti si nevyžadovali až tak veľa viery. Musel som zatriasť sám sebou a uvedomiť si, že keď sa veci daria, nie som menej závislý od Boha, ako keď všetko vyzerá hrozne. Priaznivé okolnosti sú len ilúziou istoty. Keď nám veci vychádzajú, ľahko sa dá predpokladať, ako dopadnú. Nie je však zarážajúce, ako rýchlo bežíme s vierou späť k Bohu, keď sa naša situácia opäť zhorší? Odrazu rýchlo spozorujeme, aké sú „pozitívne okolnosti“ naozaj neisté. Dobrou správou je, že pre veriacich je nežičlivé prostredie iba mylný dojem nedostatku istoty.

V búrke sa spoliehaj na Boha

Spomenul som si na Ježiša spiaceho na lodi uprostred búrky. Povedal: „Prejdime na druhú stranu.“ Keď sa situácia o dosť zhoršila, učeníci začali pochybovať, či sa tak stane. Pravdou však je, že v skutočnosti si tým mohli byť istí, akokoľvek hrozivo pôsobilo okolie. Boh bol osobne prítomný na ich lodi! Ako si mohli myslieť, že to nezvládnu?

Marek 4:35-41

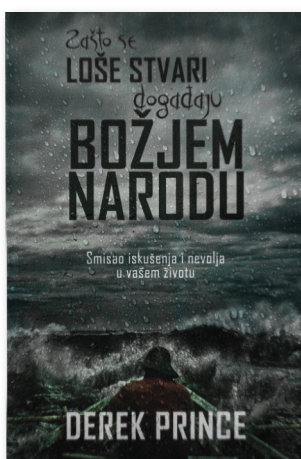
„V ten istý deň, keď sa zvečerilo, povedal: Prejdime na druhú stranu! I opustili zástup a vzali Ho so sebou tak, ako bol na lodi; aj iné lode boli s Ním. Vtedy strhla sa veľká povíchrá a vlny sa valili do lode, že sa už naplňala. On však spal v tyle lode na hlavni. Zobudili Ho, volajúc: Nedbáš, Majstre, že hynieme? A On, prebudiac sa, pohrozil vetru a povedal moru: Zmlkni, utíš sa! I prestal víchor a nastalo veľké utíšenie. Potom im povedal: Čo sa tak strachujete? Ako to, že nemáte viery? I báli sa veľkou bážňou a hovorili medzi sebou: Kto je to, že Ho aj vietor, aj more poslúchajú?“

Keď už nakoniec riadne panikárili, zobudili Ho a Ježiš sklamaný nedostatkom ich viery prikázal búrke, aby sa utišila. Učeníci to jednoducho nepochopili. Neuvedomili si, kým je. Nerozumeli, že nezáleží na tom, čo sa deje naokolo, keď je s nimi.

Dnes to platí rovnako aj pre nás. Máme Božie zaslúbenie, že nás nikdy neopustí ani nezanechá. Je jedno, ako hrozivo vyzerajú okolnosti, ide iba o klam. Nenechajte sa oklamať. Ak veríte Bohu, nemôžete mať väčšiu istotu. Dôvera v Neho prináša pokoj...

Zdroj: internet

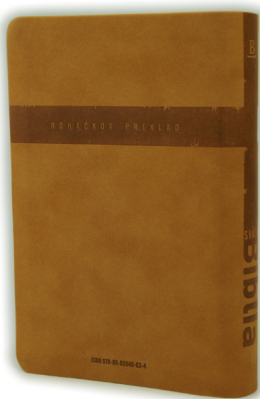
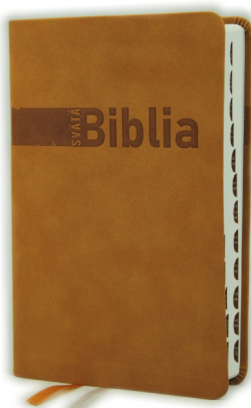

kniha

Zašto se loše stvari događaju Božjem narodu

Derek Prince

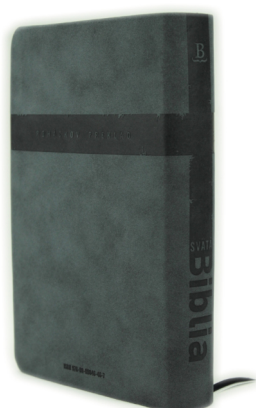
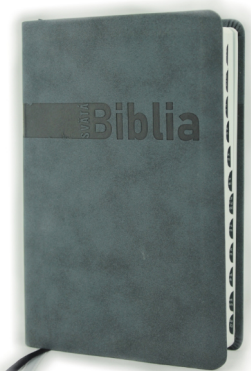
cena: 500,00 din

Biblia

Roháčkov preklad 2020

*Svetlohneda, s indexmi
Tmavosivá, s indexmi*

cena: 3500,00 din

Objednajte si na adrese:

ZDRUŽENIE PRE PROPAGÁCIU KREŠŤANSKÝCH HODNÔT „MANNA“

KULPÍN 21472, Radnička č. 23, SRBSKO Tel/Fax: + 381 21 22 86 988

E - mail: casopis.manna@gmail.com | webová adresa: www.manna.org.rs